

Thì vừa lúc ấy, Đa - Văn nghe thấy tiếng kêu văng vẳng bên tai mở bừng mắt ra thấy Lan - Hoa dáng một nhát giao xuống, nhanh tay chàng nắm được lấy cổ tay nàng. Con giao rơi bẳng ra, Lan - Hoa vật mình lăn xuống đất cười khanh-khách...

Đa-Văn vùng ngồi trở dậy chạy về phía Tchi - Lan, đỡ nàng vào lòng, lấy vật áo lau vết thương tươi máu.

Tchi-Lan nhìn Đa-Văn bằng cặp mắt dịu dàng, đầm lẹ, nói se se : — Chết !..chết mất !..

Vừa buông tiếng bi - thảm, nàng bật ra hơi thở thảm - đạm lịm đi, rồi tắt nghỉ. Cảm động Đa-Văn đặt nàng xuống, rơi nước mắt... Đoạn quay về phía Lan - Hoa cắt tiếng dặn-dữ :

— Lan-Hoa ! Lan - Hoa em thực là nhỏ nhen, ti-tiền mà khôn-nạn, em đã đang tâm giết Tchi-Lan, giết chết một người vô tội mà đáng yêu quý ; lại mang tâm độc địa định giết chết cả anh nữa sao ?

Lan-Hoa vẫn cắt tiếng cười khanh khách...

Lúc ấy, Voong - Pao tự biết là lưỡng diện thôi - miên bị ngừng dứt, lại hết sức dùng phép mầu nhiệm làm cho Lan-Hoa vùng trở giẫy hăng hái nhảy số vào oau có Đa - Văn và đang xé quần áo của chàng rách tả toì. Đoạn gục đầu xuống khóc thảm-thiết, nói một giọng oán trách :

— Anh Đa-Văn ! em không thể nào mà yêu anh được nữa đâu...Hạnh - phúc, hạnh - phúc ái tình của em với Voong-Pao to lắm. Vậy, anh nỡ phá hoại hạnh - phúc của em sao ? Em yêu Voong-Pao, em phải lấy Voong-Pao...

Nghe Lan - Hoa nói, than ôi ! Đa-Văn hiểu đầu nàng bị thôi-miên của Voong-Pao kiểm-áp mà thò lên những lời cay độc đến thế ?!... Rồi chàng uất-ức kêu lên :

— Trời ơi ! tôi không ngờ...

Chàng tự nghĩ : ta đã yêu Lan-Hoa, hi - sinh vì nàng mà

hóa ra Lan-Hoa lại phụ mình, khổ quá, đau đớn quá... Tại sao mà nàng không yêu thương ta nữa ? Phải chăng đó là một sự nhu yếu, một tính cách tàn nhẫn của loài người vô nhân-đạo ? Thôi ta chịu bùi-ngùi khổ-sở vậy, để cho nàng được toại lòng mãn nguyện : Và lại đó lại chính là cái bán - năng tốt đẹp, một tâm lòng vàng của loài người. Già-di lương tâm như thi thắm : chàng sẽ trở nên một người dũng khí, nếu chàng đủ can đảm xa lánh được nàng... Rồi chàng đứng yên lặng như cái sắc không hồn, đôi mắt lơ dờ...

Bỗng Lan-Hoa cất tiếng :

— Thôi em chào anh Đa-Vân nhé ! em trở lại với Voong-Pao đây !

Đa-Vân gạt nước mắt, gạt đầu tỏ vẻ bằng lòng .

Lan-Hoa lưng - thừng ra đi. Ra đi giữa lúc rừng khuya đêm trăng giọi bóng...

Con voi Lô-Lô và con Mi-Linh Sao-Sao cũng lui thối theo nàng...

Con chim thước đương xù lông gục đầu trên cây xối cũng phải bồng mắt thần-thờ buông tiếng mia mai...

Đa-Vân vẫn đứng lững-im đưa mắt nhìn theo Lan - Hoa khe-khe nói :

— Ôi ! vỡ tổ...chim bay !...

Ôi ! phù-du...ai-oán !..

Lan - Hoa đi . . . trông xa xa như một hư - ảnh, một ảo bóng dưới ánh trăng trong...

Con chim thước vẫn cất tiếng thần thờ buông tiếng mia mai.

Bỗng một ý - tưởng - sáng suốt vụt qua trí óc, Đa-Vân tự nói : ta thật là ngu ngốc, ta đã xông pha vào nơi rừng thâm này để cứu nàng, nếu mà nàng chẳng có chút tình yêu cùng ta thì thôi. Nhưng đầu sao ta cũng phải theo hút xem nàng ở đâu, phòng khi sẩy điều gì bất trắc ta sẽ báo-trợ cho nàng, và khi trở về nêu thân - mẫu nàng thuê người cứu nàng, ta sẽ vui lòng làm hướng-đạo chỉ giúp chổ. Đoạn che đậy thân - thể Tchi-Lan, chủ tâm đi sẽ trở

lại ngay để chôn cất cho nàng từ từ, để cho hồn quá - khứ khỏi phải oán hờn. Rồi cứ thế chàng chạy miết để theo kịp Lan-Hoa. Khi chạy theo kịp nàng, Đa-Vân cứ lùi thối theo sau không cho nàng biết. Đi mãi đến một căn nhà hăm, khuất khúc, bí hiểm, Đa-Vân chợt thấy Lan-Hoa dẫn mình vào hang tối liên cũng mạnh bạo xông vào xem sao ? Quá vào trong là một cái thạch-động mở rộng ra có lỗ trông ở phía bên, tranh tối tranh sáng bởi ánh trăng giọi chiều...

Nấp trong bóng tối, Đa-Vân nhận rõ Voong-Pao đang giơ tay lên không, đôi mắt sáng ngời, thu luồng điện tuổi miền lại rồi reo lớn :

— A ! ha ha ! tránh đi đáng ghê, phép của ta mau nhiệm thay !

Lan-Hoa đã tỉnh mê - man, trông thấy Voong - Pao đang cười sáng sặc, sợ hãi kêu rú lên :

— Anh Đa-Vân đâu ? Anh nỡ bỏ em sao ? trời ôi ! ..

Thấy vậy, Đa-Vân nhảy số vào quyết sống chết với Voong-Pao.

Hạt con thú dữ, Voong-Pao xông sào đâm đá với Đa-Vân. Rồi nghiêng răng nhấc bổng Đa-Vân lên đập xuống sườn đá. Đa-Vân nằm ngửa tâng vờ chết. Hăm hở Voong - Pao định nhảy số vào bóp cổ, thì nhanh chân và đường hăng máu Đa-Vân thúc chân vào bụng Voong - Pao. Rồi tiếp đây chàng vùng trở dậy đưa chúng một cái đâm nặng trảm cán vào cổ họng Voong -Pao. Voong-Pao bị thương hộc máu móm, nằm sòng-sượt rẫy đánh dạch, cái rẫy của kẻ sắp chết ...

Có tiếng người chạy rầm-rập ở phía ngoài. Biết là thế nguy-ngập, Đa-Vân với Lan-Hoa dắt nhau chui qua cửa lách, chạy miết lên phía dèo xa...

Bọn mán Man-Ngao chạy vào hang thấy chủ đáng Voong-Pao chết cứng liền hô-hoán đuổi cho bằng được Đa-Vân và Lan-Hoa.

Đàn chim rừng, trên nhánh cây thây tiêng động, bay sao-sắc...

Con mi-linh Sao Sao, con voi Lô Lô, thây chủ nó bị lúc nguy-nan cũng the the kêu la râm rĩ làm rung-động cánh sơn-lâm...

Bóng trắng, lúc ấy, chỉ còn lơ mờ giọt ánh sáng nhạt, tàn...

Hết sức leo chèo lên đèo, Đa-Vân Lan-Hoa đã thây đuôi sức, đuôi sức chẳng khác gì bóng trắng kia chỉ con giọt ánh sáng nhạt, tàn...

Mà... muốn sang đèo bên kia lại phải qua một cái cầu bằng giấy trao giải chừng ba mươi thước chỉ vừa người đi rắt nguy hiểm

Lan-Hoa dùng dằng không dám bước, song ngoảnh mặt xuống phía đèo gấp-ghénh thoi thoi thây bọn mán đang lơ-nhờ vúi có rậm leo lên, liền cùng Đa-Vân rào bước đi liều... Đi ra tới giữa cầu, chiếc cầu giấy càng lung-lay rung-rinh như đu vòng làm cho Lan-Hoa nghiêng-ngả muốn sa xuống vực thẳm

hang sâu...

Thôi nguy! bọn mán đã leo lên tới nơi, hăm hớ xúm xít lại cắt đứt đầu giây, kinh hãi Lan-Hoa Đa-Vân liền ngồi xuống nắm chặt lấy cầu...

Trời ơi! đầu giây đã bị cắt đứt rồi. Đa-Vân Lan-Hoa cùng theo chiếc cầu giấy mà lẳng sang phía sườn đèo lơ lửng bên kia...

Đa-Vân cất tiếng buồn rầu:

Lan-Hoa! khéo nhé! em nhé! nhờ tuốt tay sa xuống vực thẳm thì chết mất, em ạ!

Lan-Hoa đáp lại bằng giọng thất vọng, bi-thương...

—Khó quá, em sắp tuốt tay rồi anh ạ...

Thì ngay lúc bây giờ đã hết sức chạy vòng sang phía đèo bên kia, bọn mán Mán - Ngao tú-tít co chiếc cầu giấy lên. Rồi túm chặt lấy Lan - Hoa và Đa-Vân dần đi dần lại để dìm sau trệ lộ...

Như sức động thay cho cánh địa đầu đón cửa đôi bạn trẻ, lá vàng xáo-xác bay...bay tan tã... biểu hiệu cho cái đời sắp phải lìa tan...! chim rẽ như đôi chim aban lạc đàn...

IV

ưng thu !
Đêm trăng ! . . .
thác bạc tuôn
dòng . . .

Bên hàng cây
ngiêng mình soi

bóng trong làn nước thẳm...
bọn mán Man-Ngoại đề ngừa
mình Lan-Hoa quẩn-quại trên
nệm cỏ hoa, đỏ một thừ nước
lá vào móm. Đoàn nhác Lan-
Hoa đứng giậy thì than ôi ! thuộc
lá đã có chắt thán-nghiệm làm
mắt của nàng lòa hẳn đi không
còn trông thấy gì nữa. Mà . . .
ôi thôi ! đôi mắt đẹp huyền ảo
của nàng đâu ? đôi mắt thiêng-
liêng huyền - bí của nàng đâu ?
Cuộc đời đời với nàng chỉ còn
là một thế-giới tối tăm, mù-
mịt, vô-tận không bờ...

Và đêm trăng... thác bạc vẫn
tuôn dòng ào ào như đón gọi bạn
vàng vào cuộc đời đau khổ.. mà
hạt sương long lanh cùng hàng
lệ tuôn rơi... Lan-Hoa bị thả
trong một chiếc thuyền mong
manh buông theo dòng thác
bạc chảy trôi...

Lan-Hoa bị mù ngồi chênh-
vênh trong chiếc thuyền đang
bị cuốn cuộn trôi đi, gió hai
tay lên không, kêu gào thảm
đạm, giọng vàng bi - thương
âm - hưởng khắp chôn rùng
hoang tiêu điều buồn bã...

Đứng trước thảm - cảnh sắp
đưa Lan-Hoa vào cõi xa xăm là
cõi chết, Đa-Vân rầy rụa kêu
gào muốn nhảy ngay xuống đuối
theo để cứu. Nhưng tay chân bị
chối chặt và bị bọn mán
tứ - tứ năm chắt lầy cánh
tay nên chịu đánh khuật-phục,
rơi lụy thương đau...

Con thuyền vẫn theo dòng
thác trôi.. trôi miệt rồi khuật
biên vào ngàn cây đen tối
gây khúc . . . đoái nghe vắng
vắng kêu thương thông-thiết
của Lan-hoa dần-dần tắt hẳn
trong cõi hư vô xa vắng...

Đoạn bọn mán lôi kéo Đa-

Vân ra một dặm cây có nhiều thú dữ gióc ngược đầu chàng xuống đất. thông lọng giấy kéo thân chàng lên nhánh cây là là trên không để cho hổ báo thấy đèn mà nuốt ngấu lầy đầu chàng. Tiếng hú, tiếng kêu gấm của bọn mán như khẩu hiệu gọi đàn thú dữ chạy lại... Phút đầu, đoàn hổ báo nghe thấy tiếng gấm thét của bọn mán tưởng là tiếng kêu của bạn đồng loài báo hiệu đã sâu sẽ được miếng mồi ngon liền xô nhau chạy lại...

Bọn mán thấy vậy, kéo nhau đi cá. chỉ để lại thân hình Đa - Vân lơ lửng trên nhánh cây...

Hổ báo xúm xít đua nhau nhảy vọt lên để cắn xé lầy cổ Đa-Vân... Hăng hái, Đa-Vân uốn mình lách đầu, giơ tay đâm mạnh vào đầu hổ báo. Rồi giơ mồm cắn giấy chẳng chịt ở tay, dửt bung ra, tháo giấy ở mình. Xong chèo lên cây, đu mình mồm - mồm như con vượn vọt - nhảy từ cây này sang cây khác. Khi chuyển cảnh tới chỗ dòng thác bạc mà bọn mán Man -

Ngao buông thả Lan-Hoa trên chiếc thuyền chày trôi theo dòng nước... Đa-Vân liền lẳng mình từ trên nhánh cây cao xuống thác chim lìm, lại nổi bênh lên. Rồi hết sức bơi theo để cứu vớt lầy Lan-Hoa...

Dòng thác ào ào trời... Đa-Vân quần quai nghiêng-ngửa cứ theo giòng nước trôi... trời mãi...Trời...trời đèn đầu một cái thác khác, gáy-khúc cao ba bốn mươi thước,...Nếu không nhanh tay nắm năm được một nhánh cây là - đã xuống mặt nước, Đa - Vân hẳn đã sa xuống dòng thác cao, nguy hiểm mất tích rồi, còn đâu! Khi đã nắm được nhánh cây, Đa-Vân hết sức leo lên bờ, ngồi bên bụi lau già, Rồi..., rầu rĩ, bối-hối, chàng đưa mắt, thần thờ nhìn theo nguồn nước reo âm âm gáy nên những tiếng hồn-dộn, ghê-người...

Lắc đầu, cảm động. Đa-Vân nói một mình.

—Lan-Hoa em ơi! hửn em đã theo dòng thác cao, gáy khúc này mà sa vào vực thẳm hung cùng, thân vàng ngọc...

kiếp hồng nhan... ngày xuân
ngẩn ngui... lia ngẩn... còn
đâu!... Bỗng đâu gió thoảng
qua cùng chung tiếng thở dài.
Sương trong trẻo cùng hàng
lệ tuôn rơi mà... rừng mình
bụi lau buông tiếng thở than..
rủ bông tơ phơ phất tựa áng
mây bay, tha thiết lời than,
như than cho ngày vắng. Thu
tàn... Than cho kiếp hồng
nhan bạc mệnh... Thêm tiếng
oanh vàng trên nhánh lau
thẩn thờ buông tiếng bi-
thương... Ôi! nghe tiếng chim
bi-ai thêm chiều lê-tái mà...
cảm hơi nay như gọi lòng
sầu, Đa-Vân cúi lòng rơi
nước mắt, thương Lan-Hoa
hắn đã chết rồi. Trái tim
chàng lúc ấy, thật là một thứ
âm-nhạc sai điệu, một cái cảm
thiếu giây mà chàng phải
sống để gương gầy những
khúc ly-tao trên cung đàn sáu
thảm. Cung đàn sáu thảm đó
là trái tim đang thốn thức,..

U uât, đìu hiu... cánh vệt
gieo vào tâm hồn chàng sự
mỏi mệt nặng nề..

Trong khoảnh-khắc, trên
không trung con hạc như

mắt bạn lơ lờ đập cánh kêu
lên những tiếng ảo não thê-
lương. Những đóa mây buồn
theo làn gió lẹ làng đuổi áng
sương bay, quện lấy sườn
non đang phơ đầu sương
bạc với thông xanh, trở nên
tăm màn tang-tóc... âm thâm
và thảm-đạm...

Như không muốn ngắm
cánh tang thương ú rũ đó,
Đa-Vân đứng giẫy cật bước
uể-oải đi...

Lá rơi..

Như giọt nước mắt âm-thâm,
cô-tịch...

Đa-Vân dờn chân theo
nhịp lá rơi...

Nước mắt của chàng cũng
cùng âm-thâm, cô-tịch...

Âm-thâm. mê man, cứ bước
đi tập tễnh như điên trong
chồn rừng khuya, đêm trăng,
từ từ đi như chìm vào một cái
vực sâu thẳm, một nơi huyền
ảo, hư không... một thế giới
của cửa linh - hồn... rung rinh
ngiên ngã tựa con thuyền
xuông thác trời đêm... Mà khúc
nhạc thiếu-nhiên từ quy ra ra
trùng kêu ri-ri.. tiếng thác
reo hò... tiếng buồn xa vắng

êm ái, chơi vơi... .

Chơi vơi tâm thân cô đơn của chàng rồi đây cũng như con thuyền vô-dịnh, chơi vơi Lá rơi...

Ào ào như tiếng gọi oan hồn của người quá-khứ...

Đa-Vân sức tỉnh như đèn thi/thế của Tchi Lan trong hang Mộng Tháo chàng liên rảo bước tìm lối để chôn cất cho nàng tử-tề. Khi về tới hang « Mộng-Tháo » duy còn sắc lạnh nằm trơ, Đa-Vân tiến quý xuống bó liệm cẩn-thận, đoạn khiêng thấy nàng ra một chỗ khuất nẻo, phong cảnh đẹp đẽ, nhẹ nhàng bời dặt để chôn nàng.

Bóng trăng, lúc ấy, chỉ còn chiếu những ánh sáng lơ mờ, phai nhạt...

Mà.., nhanh liểu rơi châu dưới làn sương hiu-hắt, nội có rung rinh, trăm hoa nép mình dưới lá, ri-rả o hiu-hắt gió lay xa đưa lặng - lẽ tiếng buồn... như vắng vắng chiều hồn phiêu linh...

Thờ rỗi trong phút-lát, lập đã xong mộ, kẻ bất hạnh năm yêu năm dặt, Đa-Vân yên

lặng ngẫm mơ-mòng. .. ngân-nga buông điệu tiếng lòng xa bay... Rồi đôi mắt lơ dờ chàng cất tiếng buồn rầu :

Ồi ! bước phong - trần ... ngày mưa gió... đời phiêu linh... .. nào có gì vui... !

Tiếp đây chua cay chàng buông nụ cười cay đắng mà .. kiên tâm, kiên tâm còn phải lẫn lộn trong rừng thẳm, may ra Lan-Hoa thoát nạn còn sống chăng ? !

Bóng tiếng gà có ở phía rừng xa đưa lại như báo hiệu rằng một đêm trường đã sắp qua. . .

Đang đông... mặt trời sau bức màn cây che phủ, ném lên những tia sáng nhuộm màu xanh đỏ lọc qua kẽ lá khe cảnh...

Trên nhánh cây đàn lá xanh-om, chim lánh-lót, lo-liu như thúc giục Đa-Vân phải phân-khởi, trong cuộc đời gian-lao để tìm hạnh-phúc mai sau...

Đa-Vân trước khi đi còn gạt đầu cảm động ứa nước mắt như kính thương Tchi-Lan ở lại yên âm dưới mộ, sớm tối vui với cỏ cây, đoạn mới gạt lệ

xa nàng...

Lá rơi...

Như giọt nước mắt âm thầm cô tịch.

Đa - Vân lại theo dịp lá rơi...

Chàng đi... đi mãi... bước phong trần, đời phiêu-linh còn phải dạn gió với dầy mưa!... Ngày đêm chàng cứ loay quanh trong rừng rậm khi lên đèo khi xuống giềng lúc vượt núi lúc treo non, âm-thầm nhìn non nhìn nước nhìn cỏ cây bằng cặp mắt rã-rượi, đau buồn... Trời ơi! bởi đâu chàng phải vui liah hồn xuống tận chót đáy hang sâu? Trước kia thoát mới bước chân vào rừng thẳm, lòng can đảm, trí hăng-hái lúc nào cũng sôi nổi trong tâm-hồn quyết để cứu lấy Lan-Hoa. Nhưng Lan-Hoa bây giờ có lẽ đã chết trên dòng thác bạc rồi, hay đâu có sông chẳng nữa thì rừng núi lô-sô, cỏ cây chấp chùng thân hình nhỏ bé như cát, bụi còn biết đâu mà tìm thấy Lan-Hoa? Và nhất là Lan-Hoa lại bị mù, đâu còn sông chẳng nữa thì biết đường nào mà đi, lấy gì mà ăn, hùm-

beo rắn rết nhàn-nhàn, tâm thân yếu ớt đáng thương ấy hẳn còn sông đâu đến ngày nay? Trái tim của chàng đã vì tuyệt vọng nên luôn luôn chàng cảm thấy thốn-thứt ủy-mị độc địa mà điều đùng. Và tâm hồn trong trẻo đầy tình yêu đương của chàng trước kia dễ say-dắm trước vẻ đẹp của cỏ, cây, non, nước. Thì nay đâu đứng trước bức tranh đẹp - đẹp của rừng thẳm, rừng thẳm nhất về lúc đêm trăng, chàng chỉ thấy bao-la mau-mác sự thế-lương buồn thảm rạo rạt như chân ngập ứ vào tâm giới của linh-hồn. Mà những cảm-giác dễ yêu cảnh đẹp, dễ say non nước nay đã trái ngược tiêu-trảm đầu mắt cả..

...Rồi cứ như kẻ mất hồn Đa-Vân đi lang thang tâm trí cũng lang thang không một định-sở vững-vàng...

Một đêm trăng trong như lọc tỏa bóng dịu-dàng xuống muôn cây, hoa rừng, cỏ núi... non nước... tựa như giục-giã người đời chớ nên bỏ phí những phút đắm say, đáng nên thơ ở nơi rừng thẳm phảng

phát, giọt ánh trắng trong sáng mà chìm đắm vào cuộc đời lý-tưởng ái-ân êm-lềm...

Bên bờ suối, nước lờ-dờ chảy... lặng lẽ êm-ái, liệt mảnh gương trong suốt, Đa-Vân ngồi trên nệm cỏ hoa, đưa mắt nhìn về phía rừng xa xa...rặng thông chấp chới phơ đầu khác nào tóc bạc rậm trắng phau, thêm ánh vàng tha-thướt trên làn cỏ hết tâm thắm nhung hoa. Giữa không trung lờ-dờ đôi hạc, xa trông như đám tuyết nổi bật trên nền lá xanh - om, chấp cánh bay đi, bay đi về phương trời xa tắp...

Đa-Vân ước gì cùng Lan-Hoa cũng trở nên hóa thành đôi hạc kia cùng nhau chấp cánh uyển bay, để bay về phương trời xa thăm, mưu cuộc hạnh-phúc riêng, ...cuộc hạnh-phúc của ái-tình.

Ái-tình ! bắt - vong, bắt - diệt !...

Tâm-hồn chàng phiêu - diêu trong cõi mộng, mà... trong giấc mộng vàng, hoa cười chim nói, riêng tâm ái-tình sản-lạn la-đà... Rồi, lạc - loài

hỏa-mộng băng - khuâng vãn chấp - chơn theo áng mây xa... Áng mây xa lấp-loáng ánh dịu vàng mà...bao-la chẳng hôn những ánh dịu dàng của chị Hằng như đang mỉm cười, lơ-ửng bồng mảy cùng chàng thắm hỏi,,

Bỗng tiếng chim mi lảnh lót kêu thương đánh thức linh hồn Đa-Vân ra ngoài cõi mộng hóa mà...

Đa-Vân chợt tỉnh, búi ngùi nhìn xuống đáy nước.

Đáy nước in bóng chàng, chàng tưởng bóng bạn tin yêu. Rồi chàng cắt tiếng cảm động:

—Lan-Hoa ! ôi Lan-Hoa !... xa em,,anh đau lòng, anh cảm thấy hồn anh tê-tái tê mê,,

Quá xúc - động, chàng thả tay xuống đáy nước định nắm lấy bóng lời lên, xong bóng biến hình tan,,

Chàng sức tỉnh tự biết là quá mơ-máng cảm-súc tưởng bóng mình là bạn thương-yêu đang hiển-hiện dưới đáy nước. Nên cắt tiếng cười ròn - rã, cười khanh - khách hết tiếng cười của người điên. Rồi đang cười lại se-sầm nét mặt buồn

thâm lắng tai nghe...

Suối chảy ri-rầm, chẳng lại
tương là tiếng ú-tê than-khóc
của Lan-Hoa.

Ồi! si-từ lòng đau!

Đau lòng người trong mộng!

Lạc-loài thân lữ-thứ!

Đau đón tề-mê...

Bỗng ú-tách tiếng lá rơi...

Chẳng tương là linh - hồn

Lan-Hoa hiện - về...

Chiếc lá rơi trôi theo dòng
suối...chẳng nhìn theo bởi hối...

Chàng cho linh-hồn Lan-Hoa
bị đâm đuổi, thế nào bất-thần
văng mình ngay xuống dòng
nước để cứu vớt chiếc lá trôi.
Nhưng thân chàng cứ thấy
chìm lặn trôi theo dòng suối..
trôi, trôi mãi... (còn nữa)

Cuộc thi lay thương

Các bạn nhớ ghép những câu đặt sau đây thành chữ
rối thành câu:

1./ gñòl i oáđ itnh êth điô mñơ i g gòn g l o a
y h c á h á k n u h n h a n l u n ó c n ò m á m é r t n i e r
á d o h n a ê k u t m á á c u i x n v n a h t a t t o i n
g i r ò n d u h p t h p o u g
(Câu này chính ở một câu trong chuyện Rừng Xanh... Máu
Đỏ...! số một)

2.) V n á h a n a Đ a Đ m e l v á n V m e l v á m
i o đ h u o n g t n h a ó n s g ù i v ó i g p á d á p h
i o !... (câu này ở số hai trong R, X, M, Đ.)

3.) ò n g l i o ! i s ú t ò n m g u a đ u a đ ò n g l o n g t r
ò r i g n a c l o a i l t ú h ú l t h n á ó n đ ê m ê t (câu
này ở số ba trong R, X, M, Đ.)

Một khi các bạn đã ghép thành câu kíp viết những câu đã đoán
chúng bỏ vào phong bì để là: Minh-Phương Librairie N° 13 Rue
du Coton Hanoi và các bạn nhớ rằng hiệu sách Minh-Phương vì
muôn khuếch trương mở rộng thêm nên đã gion vé Rue du Coton
N° 13 Hanoi

Giải nhất được 3\$, và một bộ chuyện Rừng xanh máu đỏ...

Giải nhì được 2\$ và một bộ chuyện Rừng xanh máu đỏ.

Còn từ giải ba cho tới giải 100 chúng tôi sẽ gởi chuyện Rừng
Xanh Máu Đỏ đến tận nhà biểu chọn bộ.